

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologiæ Moralis

Busenbaum, Hermann

Monasterii Westphaliæ

Dub. IV [i. e. VI]. Quæ scientia, & prudentia requiratur in Confessario?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40957

DUBIUM VI.

Quæ scientia, & prudentia requiratur in
Confessario?

Resp. I. Ut Sacerdos ritè absolvat, debet, quan-
tùm moraliter fieri potest, omnia peccata pœnitentis
intelligere: quia alioquin frustra tenetur
recensere. *Vnde resolves.*

I. Peccat, qui absolvit eum, cuius peccata per
negligentiam non satis intellexit; quia fecit sen-
tentiam incognita causa. Validam nihilominus
esse absolutionem, siue propter somnum, &c. ut
dictũ supra c. 2. dub. 3. a. 4. siue propter cantum,
vel linguam impeditam pœnitentis (sine huius-
tamen culpa) aliqua non intellexerit, docet *Dian.*
3. p. 2. 4. R. 109 & p. 4. 1. 4. R. 198. Item *Laym.* l. 6.
tr. 6. c. 9. et *Henriq. Suar. Sylv. Merc. in 3. p. cõ*
quod essentia & effectus Sacramenti consistere
possit absque integra, & specifica peccatorum
explicatione, si sine culpa pœnitentis omittatur,
v. Dian. ll. cc.

II. Si tamen pœnitens post confessionem in-
telligat, unum vel plura mortalia non fuisse in-
tellecta, debet ea repetere in sequenti confes-
sione, siue apud eundem, siue alium Confessarium,
Laym. Dian. ll. cc.

III. Confessarius absolvens ex ignorantia,
quem absolvere non poterat, dupliciter peccat,
nimirum ignorantia eorum, quæ ad officium suum
spectant, & indebitè absolvendo. *Tanner. in 1. 2.*
d. 4. q. 9. d. 1. n. 12. Card. de Lugo. d. 16. s. 4. n. 185.
Resp.

Resp. II. Ut Confessarius validè absolvat, requiritur & sufficit, cognoscere peccata, saltè sub confusa ratione peccati. Ut verò licitè, requiritur ea sententia, ut possit ferre prudens iudicium, in hoc foro. Ideoq; scire debet, 1. Quæ sint mortalia, quæ venialia, saltem ex genere suo. 2. Species & circumstantias necessario explicandas. 3. Speciantia ad restitutionē bonorum & famæ. 4. Casus reservatos; & excommunicationes saltem communiore. 5. Censuras & irregularitates communiore, pro Sacerdotibus. 6. Requisitam pœnitente ad bonam dispositionem. 7. Remedia peccatis opportuna. Circa quæ omnia notantur hæc tria.

Primò, sufficere, si ea sciat medio eriter, ita ut saltem norit prudenter de omnibus dubitare, & doctiores se, vel libros consulere.

Secundò, majorem minoremve requiri, ac sufficere scientiam, pro diversitate locorum, & pœnitentium, *Bon. d. 5. q. 7. p. 4. §. 2.*

Tertiò, graviter peccare tum eum, qui sine sufficienti scientia huic muneri se ingerit; tum eum, qui talem sine necessitate constituit, aut eum possit corrigere, tolerat, *Laym. l. 5. c. 13. Bon. l. c. Card. de Lugo.* Unde resolves,

I. Si pœnitens advertat, Sacerdotem non percipere peccati gravitatem, tenetur illum monere se peccasse mortaliter.

II. Qui sciens prudens confitetur ei, quem scit suam conscientiam dijudicare non posse, tenetur confessionem repetere apud penitentiorem; quia graviter peccavit sic confitendo.

Gg 7 Resp.

Resp. III. Prudentiâ requiritur, tū in instructio-
ne, monitione, curatione pœnitentis; tum inter-
rogatione. Et quidē si prudenter iudicet, integrè
esse confessum; v. g. quia benè instructus potest,
& solet adhibere diligentiam debitam, nō tene-
tur quicquam interrogare, alias tenetur, ut habet
communis (*Dian* tamen p. 2. t. 13. R. 7. ex Nav.
& *Valero* negat esse mortale, non examinare ali-
quam circumstantiam ex oblivione; v. etiam *C.*
de Lugo d. 22.) quia tanquam Iudex debet curare
integritatē iudicii, & tanquam medicus, ut morbi
& vulnera perfectè detegantur: cavendo interim,
1. Ne examē sit curiosum de non necessariis, unde
Confessarii existimatio, Sacramenti dignitas,
& pœnitentis profectus minuatur. 2. Ne sit indis-
cretum, ut v. g. de iis, quæ moraliter certum est
à tali non solere committi; vel ex quibus discat
peccare pœnitēs, vel de inverecundis inverecun-
dè, vel de numero nimis anxie, si ex dictis proba-
biliter æstimari possit. 3. Ne sit intempesivum; &
sinatur prius se explicare quantum potest, ne im-
portunitate terreatur. Quod verò quidam mo-
nent, expedire ut pœnitens inter confitendum
non interrumpatur, id *Card. de Lugo d. 22. n. 15.*
universim non probat; præsertim, si confessio
non sit brevis, quia facillè aliqua excidunt memo-
ria. *Vnde resolves.*

I. Si Sacerdos advertat, pœnitentem, etiam post
sufficientem diligentiam, peccatum aliquod, aut
circumstantiam, ommittere, probabilius ac verius
est, per se loquendo tenere interrogare, etsi ne-
gat *Sa. V. Confessor,* & *Medin.* docens, si diligenter
exa-

examinata conscientia, unius sit oblitus, non teneat
 aeri Confessarium illud revocare in memoriam, nisi
 cadat in damnum proximi: quod *Vasq. q. 93. d. 7. n. 3.*
 videtur dicere esse probabile: verum a-
 lii rejiciunt. *v. Card. de Lugo d. 22.*

II. Etsi Confessarius, cui evidenter constat pec-
 catum penitentis, quod tamen ipse negat, non
 debeat illum absolvere, quando verò ex aliorum
 relatione, vel suspicione id habet, standū sit pœ-
 nitentis confessione, cui in hoc foro, tam pro, quàm
 contra se fides habetur (*Suar. t. 4. d. 32. f. 3. Fag. p. 2. l. 6. c. 4. n. 38.* citati à *Dian. p. 3. l. 4. R. 105.*) in u-
 troq; tamen casu prudentis Confessarii est, 1. Cau-
 te & à longè, tum propius interrogare. Si nihil-
 ominus neget, prudenter judicare, an non pœ-
 tuerit oblivisci, vel confessū esse alteri, vel puta-
 re non esse peccatum, vel simili de causa excusari,
 ita ut debeat absolvi, *Dian. l. c. ex Sylv. Navar. Tol. c. 3.* Si peccatum illud norit ex confessione
 compliceis, non uti illa scientia, nisi in genere, quæ-
 rendo an non aliud consensiam grave, & ex-
 citando ad majorem contritionem, ob pericu-
 lum indirectæ revelationis; aut etsi complex de-
 derit veniam, ob periculū scandalī, *v. Lay. c. 14.*

III. Interrogationes in materia castitatis, debēt
 esse pauca, & cautæ, ne vel occasionem det inve-
 stigandi, aut traducendi confessionem, aut igno-
 rantem doceat, aut offendat, aut se vel illum peri-
 culo exponat. Ac si hæc timeat, poti⁹ pati debet
 aliquid deesse integritati materiali. Et quidem
 si in hac materia negantur cogitationes, non o-
 pus est, progredi ad opera; rudiores tamē cogita-

tiones negant, verba & opera rogati fatentur; quòd illas non æquè agnoscant; aut advertant, *Lay. hic. c. 13. Con. d. 7. du. 7. Fagund. Prop. l. 4. c. 4. s. 2. Dian. p. 3. t. 4. R. 99.*

CAPUT III.

De Adjunctis Pœnitentiâ.

DUBIUM I.

Quid sit sigillum confessionis, & qui ad illud teneantur?

Resp. I. Sigillum hoc est obligatio juris divini strictissima in omni casu, etiam quo integri regni salus perichitaretur, ad tacendum, etiam post mortem pœnitentis dicta in confessione (id est, in ordine ad absolutionem sacramentalem) omnia, quorum revelatio Sacramentum redderet onerosum, vel odiosum; *Vnde resolves.*

I. Violatio hujus sigilli duplicem habet malitiam, Sacrilegii, contra reverentiam Sacramentis debitam & Injustitiæ, ex pacto virtuali inter pœnitentem & Confessarium de secreto isto servando omni casu. *Dian. p. 5. t. 11. R. 2. ex Fagund. Kellison. &c. Neque hic datur parvitas materia, Dian. p. 5. t. 5. R. 8. ex Mald. Bald. &c.*

II. Non inducit hæc obligatio, 1. Per confessionem factam fictè, v. g. ad furandum, est hoc casu adhuc prudenter tacendum sit, *v. Dian. p. 5. t. 11. R. 26.* 2. Si quis extra confessionem accipiat aliquid sub sigillo confessionis, quia tantum est obligatio secreti naturalis, gravior aut levior, pro rei exigentia.

III. Non frangitur sigillum, 1. Si in genere di-